

Sygn. akt VPa 5/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Krzysztof Głowczyński

Sędziowie: SSO Andrzej Marek (spr.)

SSO Jacek Wilga

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z powództwa S. S.

przeciwko (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Głogowie

z dnia 6 listopada 2012 roku

sygn. akt IV P 81/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 06 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy w Głogowie zasądził od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powoda S. S. kwoty:

-7.540,86 złotych brutto tytułem wynagrodzenia za pracę, z odsetkami ustawowymi od dnia 11 sierpnia 2008 roku do dnia zapłaty,

-2.804,80 złotych brutto tytułem odprawy pieniężnej, z odsetkami ustawowymi od dnia 31 sierpnia 2008 roku do dnia zapłaty,

-2.600 złotych brutto tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy,

dalej idące powództwo oddalił, zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego, wyrokowi w punkcie I do kwoty 2.843zł nadał rygor natychmiastowej wykonalności oraz

nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 648 złotych tytułem opłaty stosunkowej, której powód nie miał obowiązku uiścić.

Powyższe rozstrzygnięcie powziął po ustaleniu, że powód S. S. został zatrudniony u strony pozwanej w „(...)”spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 19 marca 2008r. do dnia 31 maja 2008r. na stanowisku zbrojarza, w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 1.126 zł brutto. Miejszem wykonywania pracy był G.ul. (...). W dniu 3 kwietnia 2008r. strony zawarły porozumienie, na mocy którego z tym dniem powód miał wykonywać pracę w Austrii za wynagrodzeniem 2.843 zł brutto + premia uznaniowa. Wynagrodzenie za pracę wypłacane miało być z dołu 10-go dnia następnego miesiąca w złotych polskich w przeliczeniu po kursie złotego na dzień naliczenia wynagrodzenia. Z dniem 01 czerwca 2008r. z S. S. została zawarta kolejna umowa o pracę na czas określony od dnia 01 czerwca 2008r. do dnia 31 grudnia 2008r. na stanowisku zbrojarza, na pełny etat, za wynagrodzeniem 1.126 zł brutto, a miejscem wykonywania pracy był G.ul. (...). W dniu 5 czerwca 2008r. strony zawarły porozumienie w sprawie zmiany warunków umowy o pracę z dnia 30 maja 2008r., na mocy którego z dniem 01 czerwca 2008r. miejscem wykonywania pracy przez powoda będzie G.ul.(...). Strony w umowie z 30 maja 2008r. ani w porozumieniu z 5.06.2008r. nie przewidziały możliwości jej rozwiązania za dwutygodniowym okresem wypowiedzenia. Pismem z dnia 5 sierpnia 2008r. strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę zawartą w dniu 30 maja 2008r. z zachowaniem 2-tygodniowego okresu wypowiedzenia, który upłynie w dniu 23 sierpnia 2008r. Jako przyczynę wypowiedzenia podała zerwanie umowy z firmą (...)z powodu niedotrzymania warunków płacowych zawartej umowy. Pismem z dnia 14 maja 2009r. strona pozwana poinformowała powoda, S. S., że z powodu trudnej sytuacji finansowej firmy, zaległe wynagrodzenie zostanie mu wypłacone w miarę napływu środków pieniężnych. Pismo to podpisał prezes zarządu strony pozwanej M. O.. Powód nie otrzymał od strony pozwanej kwoty 7.540,86 zł brutto (5.264,38 zł netto) tytułem wynagrodzenia. Dzwonił w związku z tym w 2008r. do księgowej, która powiedziała mu, że wyśle mu dowód kw wystawiony na kwotę 5.264,38zł, żeby go podpisał i zwrócił do spółki to przeleją mu te pieniądze na konto. Powód w rozmowie na tą propozycję się zgodził. Później jednak, jak przyszedł druk, zmienił zdanie, bo stwierdził, że jak go odeśle, to mu nie wypłacą pieniędzy. Druk ten sobie zachował. Księgowa I. Ł., która z powodem na ten temat rozmawiała nie była świadkiem wypłacenia mu kwoty 5.264,38 zł. Podczas rozmowy z nią powód potwierdził, że otrzymał należne wynagrodzenie za pracę oprócz miesiąca lipca 2008r. Dowód wypłaty KW zaległego wynagrodzenia powodowi wystawiony był na kwotę 5.264,38zł w dniu 29 września 2008r. Powód pracując w Austrii miał zarabiać 10 euro na godzinę, netto było to 8,5 euro za godzinę pracy, była to umowa ustna zawarta z nim i dwoma wspólnikami spółki i potwierdzenia tego nigdy nie otrzymał na piśmie. Gdyby miał otrzymywać kwotę 2.840 zł to by na tą propozycję nie zgodził się. Wspólnicy spółki powiedzieli powodowi, że wchodzą na ten rynek z pracami zbrojeniowymi, nie wiedzą czy się na nim utrzymają, nie chcą płacić tak wysokich składek i dlatego na umowie o pracę będzie wskazana niższa kwota niż ta, którą faktycznie będzie otrzymywał tj. 8,5 euro netto za godzinę pracy. W okresie zatrudnienia u strony pozwanej powód nie przebywał na urlopie wypoczynkowym. W miesiącu sierpniu 2008r. strona pozwana zatrudniała 39 pracowników, 9 zostało zwolnionych, w tym powód. Wysokość wynagrodzenia powoda wyliczona według zasad jak ekwiwalent za urlop wynosi 2.804,80 zł brutto, a ekwiwalent za 10 dni urlopu wypoczynkowego przy przyjęciu stawki 10 euro za godzinę pracy wynosi 2.676,80 zł brutto. Aktem notarialnym z 10.12.2010r. wspólnicy strony pozwanej jednogłośnie podjęli uchwałę w sprawie zmiany firmy (...) spółka z o.o.w G.na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy uznał, że z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, iż w dniu 29 września 2008r. na nazwisko powoda wystawiony został dowód KW na wypłatę wynagrodzenia za pracę na kwotę 5.264,38 zł netto - brutto 7.540,86 zł. Zdaniem Sądu, strona pozwana nie wykazała żeby powyższą kwotę powodowi wypłaciła, ponieważ na dowodzie nie ma podpisu powoda potwierdzającego otrzymanie tej kwoty, nie ma wyciągu z konta powoda i strony pozwanej, że taka wpłata została dokonana, nie ma osoby, która potwierdziłaby, że te pieniądze zostały powodowi wypłacone (vide zeznania świadka I. Ł.). Ponadto prezes strony pozwanej M. O., w piśmie z dnia 14 maja 2009r. informuje powoda, że z powodu trudnej sytuacji finansowej firmy zaległe mu wynagrodzenie zostanie wypłacone w miarę napływu środków. Zdaniem Sądu pismo to potwierdza, iż strona pozwana w maju 2009r. zalegała powodowi z zapłatą wynagrodzenia. Jest to kwota brutto 7.540,86 zł (netto 5.264,38 zł) i tą kwotę Sąd zasądził. Nadto Sąd I instancji uznał, że strona pozwana nie wykazała, żeby w okresie zatrudnienia

powód przebywał na urlopie wypoczynkowym, zatem w oparciu o przepis art. 171 § 1 kp zasądził ekwiwalent za ten urlop przyjmując zgodnie z zeznaniami świadków U. C., A. B. i Ł. M., że powód zarabiał 10 euro brutto za godzinę pracy, ale tylko w wysokości dochodzonej przez powoda, gdyż Sąd nie może zasądzić ponad żądanie. Poza tym Sąd uznał, że skoro wypowiedzenie powodowi umowy o pracę nastąpiło z przyczyn nie dotyczących pracowników, a pozwana spółka zatrudniała powyżej 20 pracowników, to należało zasądzić na rzecz powoda odprawę pieniężną w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia (był zatrudniony u strony pozwanej krócej niż 2 lata (art. 8 ust. 1 pkt 1 wyżej cytowanej ustawy)). Sąd dalej idące powództwo oddalił jako bezzasadne. Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom wszystkich świadków i przesłuchaniu powoda uznając je za logiczne, spójne i tym samym wiarygodne. Wskazał, że przesłuchanie w charakterze strony prezesa strony pozwanej do sprawy nic nie wniosło, gdyż żadnych okoliczności istotnych dla sprawy nie pamiętał, a jedynie od księgowej dowiedział się, że spółka zalega powodowi z zapłatą kwoty 544,38 zł z tytułu wynagrodzenia.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana wskazując, że zaskarża go w części, tj. w punkcie I zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na błędnym założeniu, że:

- powód otrzymywał wynagrodzenie liczone według stawki 10 euro/godz., pomimo zawarcia w dniu 01.06.2008r. umowy o pracę na czas określony do dnia 31.12.2008r., w której strony ustaliły wynagrodzenie w kwocie 1.126 zł brutto oraz porozumienia z dnia 03.04.2008r., na mocy którego powód miał wykonywać pracę w Austrii za wynagrodzeniem w kwocie 2.843,00 zł brutto,

- skoro brak jest podpisu powoda na wystawionym KW, to powód nie otrzymał wynagrodzenia w kwocie 5.246,38 zł, tj. 7.540,86 zł brutto;

błąd ten miał istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ przyjęcie powyższych ustaleń doprowadziło do uwzględnienia w części powództwa;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 29 k.p. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na tym, że ustalenia stron zawarte w umowie o pracę, a dotyczące wysokości wynagrodzenia, są niewiążące i bez znaczenia

i tym samym błąd w subsumcji (w rezultacie dopuszczenia się wskazanych powyżej naruszeń) poprzez wadliwe podciągnięcie przedmiotowego stanu faktycznego pod hipotezę, że pomimo zawarcia w dniu 01.06.2008r. umowy o pracę na czas określony do dnia 31.12.2008r., w której ustalono wynagrodzenie w kwocie 1.126 zł brutto oraz porozumienia z dnia 03.04.2008r., na mocy którego powód miał wykonywać pracę w Austrii za wynagrodzeniem w kwocie 2.843,00 zł brutto, powód otrzymywał wynagrodzenie liczone według stawki 10 euro/godz.;

3. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na dokonaniu tej oceny z całkowitym pominięciem części przeprowadzonych dowodów i sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego,

- art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na dokonaniu tej oceny z pominięciem dokumentu, tj. umowy o pracę z dnia 01.06.2008r. zawartej na czas określony do dnia 31.12.2008r., w której ustalono wynagrodzenie w kwocie 1.126 zł brutto, porozumienia z dnia 03.04.2008r., na mocy którego powód miał wykonywać pracę w Austrii za wynagrodzeniem w kwocie 2.843zł brutto oraz dokumentu KW potwierdzającego fakt wypłaty wynagrodzenia w kwocie 7.540,86 zł,

- art. 245 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie umowy o pracę z dnia 01.06.2008r. zawartej na czas określony do dnia 31.12.2008r. oraz porozumienia z dnia 03.04.2008r. jako dokumentów prywatnych stanowiących dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenie woli zawarte w tych dokumentach,

- art. 247 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na tym, że pomimo niedopuszczalności pomiędzy uczestnikami czynności prawnej dowodów ze świadków przeciwko osnowie dokumentu Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe co do faktu ustalenia odmiennej - niż to wynika z w/w dokumentów - treści oświadczenia woli stron,

- art. 231 k.p.c. poprzez dokonanie sprzecznych ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez odmówienie wartości dowodowej umowy o pracę z dnia 01.06.2008r. zawartej na czas określony do dnia 31.12.2008r. oraz porozumienia z dnia 03.04.2008r., podczas gdy dyspozycja art. 231 k.p.c. powinna znaleźć zastosowanie wyłącznie w braku bezpośrednich środków dowodowych,

- art. 231 k.p.c. poprzez dokonanie sprzecznych ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegające na tym, że pomimo odmówienia wartości dowodowej w/w dokumentów Sąd przyjął, że powód powinien otrzymać wynagrodzenie liczone według stawki 10 euro/godzinę.

Wnosiła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie I poprzez oddalenie powództwa wobec strony pozwanej w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela, uznając za własne, ustalenia faktyczne i ocenę prawną poczynione przez Sąd Rejonowy w Głogowie, a polegające na uznaniu, że powodowi za miesiąc lipiec 2008r. przysługiwało wynagrodzenie liczone według stawki 10 euro brutto za godzinę, a także w zakresie wysokości zasądzonej odprawy pieniężnej i ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. Sąd II instancji nie dopatrywał się błędów w tych ustaleniach, uznając, że zostały poczynione w sposób wyczerpujący, w oparciu o prawidłowo przeprowadzone - i ocenione w sposób logiczny, zgodny z zasadami doświadczenia życiowego - dowody. W żaden sposób Sąd Rejonowy nie naruszył przepisów postępowania, w tym art. 231 i art. 233 § 1 kpc dokonując ustalenia stanu faktycznego. Dopóki Sądowi nie można postawić uzasadnionego zarzutu naruszenia zasad logicznego rozumowania, dopóty poczynione przez niego ustalenia nie mogą być kwestionowane i to nawet w sytuacji, gdy możliwa jest odmienna od dokonanej przez Sąd ocena zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustalił fakty, które uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku. W toku postępowania przed sądem I instancji nie doszło do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez, jak twierdzi skarżąca, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji stan faktyczny ustalił na podstawie zeznań świadków zawnioskowanych przez strony, przesłuchania stron. Wskazał, które z tych dowodów uznał za wiarygodne, podając powody swych decyzji. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak SN w orz. z 6 listopada 1998r., II CKN 4/98, niepubl.).

W ocenie Sąd II instancji nie doszło również w niniejszej sprawie do naruszenia przepisu art. 247 kpc. Przepis ten stanowi, że dowód ze świadków lub z przesłuchania stron przeciwko osnowie lub ponad osnowę dokumentu obejmującego czynność prawną może być dopuszczony między uczestnikami tej czynności tylko w wypadkach, gdy nie doprowadzi to do obejścia przepisów o formie zastrzeżonej pod rygorem nieważności i gdy ze względu na szczególne okoliczności sprawy sąd uzna to za konieczne. Jednakże zgodnie z treścią art. 473 kpc przepisy ograniczające dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron nie mają zastosowania w postępowaniu odrębnym w

sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych (art. 473 kpc). Przeprowadzenie tychże dowodów przez Sąd I instancji było dopuszczalne.

Wbrew zarzutom strony pozwanej, rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy wziął pod uwagę treść zawartej w dniu 01 czerwca 2008r. umowy o pracę, jak i treść porozumienia z dnia 03.04.2008r., na mocy którego ustalono wynagrodzenie za wykonywanie pracy na terenie Austrii, ale oceniając całokształt zgromadzonych w sprawie dowodów słusznie na zasadzie domniemania faktycznego uznał, że powodowi przysługiwało wynagrodzenie liczone według stawki 10 euro/godz. Za prawidłowe i znajdujące oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym należy uznać także ocenę, że strona pozwana nie wykazała, aby wypłaciła powodowi wynagrodzenie za miesiąc lipiec 2012r., ponieważ na wskazywanym przez pracodawcę dowodzie KW nie ma podpisu powoda potwierdzającego otrzymanie tej kwoty, nie ma dowodu w postaci wyciągu z konta powoda i strony pozwanej, że taka wpłata została dokonana, nie ma osoby, która potwierdziłaby, że te pieniądze zostały powodowi wypłacone. Ponadto – jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy - prezes strony pozwanej M. O. jeszcze w piśmie z dnia 14 maja 2009r. informował powoda, że z powodu trudnej sytuacji finansowej firmy zaległe mu wynagrodzenie zostanie wypłacone w miarę napływu środków. Podkreślić należy, że z treści wskazywanego przez stronę pozwaną dowodu KW wystawionego w dniu 29.09.2008r. wynika, że dotyczy on wypłaty zaległego wynagrodzenia, co potwierdza fakt, iż wynagrodzenie nie zostało powodowi wypłacone co najmniej do tego dnia. Fakt, że powód rzeczywiście wykonywał pracę w Austrii potwierdzili świadkowie: I. Ł.zatrudniona jako księgowa u strony pozwanej oraz A. B.i Ł. M., którzy w tym samym czasie i miejscu wykonywali pracę razem z powodem na takich samych warunkach, tj. mieli w umowie określone najniższe wynagrodzenie, a faktycznie otrzymywali je według stawki 8,50 euro/godz. (netto). O słuszności przyjęcia, że strona pozwana uzgodniła z powodem wynagrodzenie w kwocie przez niego wskazanej, tj. 10 euro/godz. świadczy również treść wskazanej przez powoda oferty zamieszczonej przez stronę pozwaną na stronie internetowej eu-praca. pl. Jest to oferta z 16 kwietnia 2008r., gdzie za pracę w Austrii w charakterze zbrojarza oferowane jest wynagrodzenie w wysokości 10,50 euro brutto/godz. na podstawie umowy o pracę. Podobną ofertę zamieszczono na stronie www.praca4u.net. Powyższe okoliczności nie dają podstaw do uznania, że poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia są błędne.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc uznając ją za bezzasadną.